

[Knud Bro.]

der er store farer forbundet med den tid, vi lever i. Der kan ske ophobninger, vi ændrer økologien i naturen, insekterne kan overleve de gifte, vi sprøjter på dem, enhver kender det fra sommertiden, hvor fluerne jo trives i bedste velgående trods de giftmidler, der bare for få år siden dræbte dem. Alt dette må vi tage op, og vi må samtidig prøve at følge med i de forsøgsarbejder, der gøres for at nå til endnu bedre metoder på dette område.

Man har specielt peget på vildtet i forbindelse med dette spørgsmål, og hertil kan man sige, at også her viser forsøgene, at der ikke er nogen fare på færde endnu, og at man har fundet meget få forgiftede fugle og dyr inden for vildtområdet. Men også her gælder det jo, at vi skal ikke forske bagefter, vi skal forske inden, så vi ved, hvad der sker, så vi ved, hvilken vej vi bevæger os.

Det tredje meget vigtige område her er jo levnedsmidlerne, som i allerhøjeste grad har krav på vor opmærksomhed. Allerede tilbage til først i 1700-tallet fik man de første forordninger om, at levnedsmidlerne skulle være gode og ikke fordærvede, og først i 1800-tallet var man opmærksom på, at bagere og kagebagere puttede farvestoffer i deres sager for at gøre dem mere tillidvækkende. Det er et problem for den moderne husmoder, fordi hun ikke kan kontrollere varen, og hun har vanskeligt ved at smage på den eller føle på den, som man kan antage at husmødre i tidligere tider har kunnet, på grund af hele den form, salget af disse fødemidler har fået.

Der er også grund til at pege på, at vi har haft en række tilfælde af forgiftninger, det være sig mælkeepidemier, det være sig musetyfusepidemier, men om dem alle gælder det, at vi har kunnet bekæmpe dem, og at vi i dag må siges at stå overordentlig vel på dette område. Men det betyder ikke, at vi ikke skal være opmærksom på de farer, der er fremover, og det betyder ikke, at vi ikke skal forske, for vi

er i den situation, at med den nuværende samling af køkkener i de store levnedsmiddelfabrikker er skade langt farligere, end den var i den gamle landhusholdning eller bykøkkenet. I den forbindelse opererer man jo med planer om en omlægning af hele levnedsmiddelkontrollen, således at man får en udbygning af den, og i den forbindelse kan det være rimeligt at pege på det meget store arbejde, der har været gjort af vore godt 50 kommunale laboratorier, men samtidig sige, at disse laboratorier ikke har kunnet løse opgaven, dels fordi de kun har været bestemt til at foretage bakteriologiske undersøgelser og påvise direkte forfalskninger, dels fordi en række af landkommunerne ikke har været med under denne ordning.

Det er derfor nødvendigt, at man får en egentlig kemisk forskning på dette område, ikke mindst i forbindelse med de store levnedsmiddelvirksomheder, og det er nødvendigt, at man undersøger visse konserveringsgiftstoffer og visse farvestoffer, og jeg forstår, at dette nu skal komme i forbindelse med en opdeling af denne kontrol, denne forskning i 3 led, først landsdelslaboratorier og under dem distriktslaboratorier og under dem igen politikredslaboratorierne, og øverst oppe har man så tænkt sig et levnedsmiddelforskningsinstitut.

Som man vil huske, var det konservative folkeparti imod denne tanke, da den var fremme her i tinget, ud fra den betragtning først og fremmest, at det kan være farligt, at man tænker sig, at man skal have et forskningscenter på et hvilket som helst område i verden. Det er så meget betydelige krav, der stilles både til apparatur og økonomi i forbindelse med denne forskning, at det er overordentlig vigtigt, at den centraliseres. Derfor vil vi ikke sige, at det ikke er nødvendigt med en sådan centraliseret forskning, men den skal være større, den skal være anlagt mere vidsynet, og derfor peger vi på den gamle tanke fra Nordisk Råds arbejde, at man burde samle en sådan forskning inden for Norden, og vi